Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Frieriet. Fragment i Stanser

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: ”Frieriet. Fragment i Stanser”, i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid72435.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Frieriet
Fragment i Stanser

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -
Og medens Ridderen saa tankefuld
Med Sværdet Berta's Navn i Sandet skriver,
I sin Fortælling Yndlingen vedbliver.

Langs Aaens Bredde, under Klagepile,
I blidt veemodigt Sværmerie jeg gik;
I Vandets Dyb jeg saae en Himmel Smile
Og sødt i den fordybede mit Blik:
Men af min sværmeriske Fred og Hvile,
Som af en Drøm, jeg vaktes snart og fik
En yndig Mø at skue, Hebes Billed',
Som yndigt rødmende, sig saa fremstilled':

O Fremmed, saae du ei et Barn som spøgte
Med tvende modne Pommerantser her?
Forgjæves jeg rundtom det ængstlig søgte
Og ak! min gode Søsters Søn det er.
Den ømme Moder bad mig det at rygte
Og stedse blive hendes Yndling nær,
Men ak! med ham jeg under hine Grene
Indslumrede og vaagnede allene.

»Ei har jeg seet (tog jeg herpaa til Mæle)
Det du beskriver i saa søde Ord,
Dog at den lille Flygtning nok maae dvæle
Paa dette Strøg, jeg ikke andet troer.
Men hvilke Kløfter, Skygger end ham hæle,
Vi begge nok udspeide skal hans Spor:
O skjønne Mø, du holde op at græde,
Thi sikkerlig opspore vi den Spæde.«

96

I Timer tre, i Timer fire lede
Vi rundtomkring i Skov og Kløft og Krat.
Fra Himlen hælder Solen allerede,
Og Østens Skygger størknes alt til Nat.
Den Huldes trætte Øine sig berede
At briste ud i haabløs Graad, da brat
Ved Occidentens første Purpurlue
I Græsset vi den spæde Flygtling skue.

I Skyggen af Akasier han hviled'
Sødt slumret ind ved Nattergales Qvad,
Og mens i Søvnens Favn saa frisk han smiled',
En skuffet Sommerfugl paa Læben sad.
Med yndig Hast den glade Mø fremiled'
At favne ham, dog jeg beskeden bad
Den spæde Hitting ei sin Søvn at røve,
Og til han vaagnede, med mig at tøve.

Snart jeg til Orde tog med kjelen Stemme
Som tit til Bluefærds bange Hvidsken svandt:
»Hvad maae dog ei et saligt Par fornemme
Naar saa de skue deres Elskovs Pant!
Jeg Jorden samt dens Daarskab skulde glemme
Og aldrig ændse dens høitpriste Tant,

Hvis jeg saaledes hos en yndig Mage
I Øiesyn min Afkom kunde tage.«

Med Ømhed hendes Blik paa Noret ruer,
Min Stemme smelter til petrarchisk Sang:
Med skye Forundring Møen mig beskuer,
Og vante Gjord nu synes hende trang;
Snart hendes Kind i Bluefærds Purpur luer,
I Barmens Løn hun sukker mangengang -
»O lad mig, om jeg vidste dig at røre,
O lad mig, Hulde, dig som Brud hjemføre!«

97

Jomfru'lighedens bange Suk hun drager
Og himmelsk blussende, kun stammer: Ven!
Ved Aftenrødens sidste Glimt jeg tager
Den mødte Haand og henrykt trykker den.
»O Festdag, fremfor alle andre fager,
Vær Pagtens Vidne, før du svinder hen!«
Snart skued' vi med fælleds, navnløs Glæde
Sødt slumret ind som hiin, vor egen Spæde.